

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 868/2016-61

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 10 Cb 220/2011-137 z 3. marca 2014, uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob 143/2014-172 z 3. septembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 70/2014-199 z 29. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2015 elektronicky doručená zaručeným elektronickým podpisom podpísaná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Cb 220/2011-137 z 3. marca 2014, uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Cob 143/2014-172 z 3. septembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Obdo 70/2014-199 z 29. júla 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v pozícii odporcu (žalovaného) v rámci konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 220/2011, v ktorom sa [REDAKOVANÉ], správca konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], ako navrhovateľ (ďalej len „navrhovateľ“) domáha, aby sťažovateľka zaplatila sumu 158 022,48 eur s príslušenstvom.

Sťažovateľka ako odporkyňa podala v tomto konaní návrh, aby okresný súd uložil navrhovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v zmysle § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vo výške 5 % z výšky predmetu sporu, t. j. zo sumy 158 022,48 eur, čo v danom prípade predstavuje sumu vo výške 7 901,12 eur.

Okresný súd uznesením č. k. 10 Cb 220/2011-137 z 3. marca 2014 tento návrh sťažovateľky na zloženie preddavku na trovy konania navrhovateľom zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 10 Cb 220/2011-137 z 3. marca 2014 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 13 Cob 143/2014-172 z 3. septembra 2014 rozhodol tak, že potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 10 Cb 220/2011-137 z 3. marca 2014.

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 13 Cob 143/2014-172 z 3. septembra 2014 podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením č. k. 2 Obdo 70/2014-199 z 29. júla 2015 odmietol.

3. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti možno zhrnúť, že podľa sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv došlo predovšetkým v dôsledku arbitrárnosti ňou napádaných rozhodnutí všeobecných súdov, formalizmu posúdenia splnenia zákonných podmienok všeobecnými súdmi, ako i porušenia princípu „rovnosti zbraní“.

4. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka v závere svojej sťažnosti sumarizujúcej svoju argumentáciu uvádza:

„... odôvodnenie v požadovanej kvalite v napadnutých uzneseniach chýba, pretože, hoci je z nich zrejmý myšlienkový proces, ktorý porušovateľov dovedol k záveru o splnení podmienok na oslobodenie navrhovateľa od platenia súdnych poplatkov, pričom porušovatelia vôbec neskúmali postavenie navrhovateľa ako právnickej osoby, ktorá musí znášať aj podnikateľské riziko vyplývajúce z podnikania a s tým súvisiacich právnych úkonov. Okrem iného má navrhovateľ k dispozícii nemalé finančné prostriedky na bankovom účte, čo zjavne nepodporuje skutočnosť o nemajetnosti navrhovateľa.

Porušovateľ 3/ a porušovateľ 2/ v napadnutých uzneseniach 2/ a 3/ odkázali stroho na závery prv vydaných uznesení súdov nižšieho stupňa, pričom takto vyslovený právny názor porušovateľov považuje sťažovateľ za maximálne arbitrárny, zjavne neodôvodnený, vytrhnutý z kontextu a jednostranne uprednostňujúci výlučne ochranu práv navrhovateľa v tomto konaní. Takto vyведенé závery uvedené v napadnutých uzneseniach nezodpovedajú obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Odôvodnenie napadnutých uznesení sa absolútne nezaoberajú samotným inštitútom uloženia preddavkov na trovy konania a jeho účelom, ktoré sú v tomto prípade kľúčové, nakoľko majú zabezpečiť ochranu sťažovateľa proti svojvôli navrhovateľa a jeho šikanóznemu konaniu vo forme nedôvodných a zjavne bezúspešných žalôb s de facto zhodným predmetom konania, čím došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu sťažovateľa ako základného ústavnoprávneho princípu.

Napadnuté uznesenia považuje preto sťažovateľ za prejav formalistického prístupu k interpretácii § 141a OSP ako relevantnej právnej normy, ktorý má v konečnom dôsledku za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia, a teda aj zjavnú neodôvodnenosť, čím sa

napadnuté uznesenia, aj z ústavného hľadiska kladúceho požiadavku na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, stali neudržateľné.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 03.03.2014, č. k. 10Cb/220/2011 - 137, IČS: 5111217097, uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 03.09.2014, č. k. 13Cob/143/2014-172, IČS: 5111217097 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.07.2015 č. k. 2Obdo/70/2014 - 199 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.07.2015 č. k. 2Obdo/70/2014 -199 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 03.09.2014, č. k. 13Cob/143/2014-172, IČS: 5111217097 a uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 03.03.2014, č. k. 10Cb/220/2011 - 137, IČS: 5111217097 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Porušovatelia sú povinní uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vrátane DPH na účet jeho právneho zástupcu, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

6. Dňa 12. decembra 2016 bolo ústavnému súdu doručené podanie, v ktorom mu sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámila, že *„berie svoju ústavnú sťažnosť v celom rozsahu späť, zároveň žiada Ústavný súd Slovenskej republiky, aby konanie o ústavnej sťažnosti, v zmysle § 54 zákona o ústavnom súde, zastavil“.*

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 54 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

11. Vzhľadom na to, že sťažovateľka podaním zo 7. decembra 2016 vzala svoju sťažnosť späť a ústavný súd z tejto sťažnosti nezistil existenciu skutočností, ktoré by mohli viesť k záveru o neprípustnosti zastavenia konania, rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (obdobne napr. III. ÚS 126/07, III. ÚS 203/2013, III. ÚS 408/2013, III. ÚS 560/2013, III. ÚS 454/2014 a iné).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016